ГОРСКАТА АПТЕКА

Лила Захариева

През гората лъкатуши
скрита в папрати пътека.
Малка къща там се гуши
с надпис „Горската аптека“,
на прозорчето с перденца,
по полиците – шишенца
и мехлеми, и буркани
с билки всякакви събрани.
Тази хубава къщурка
е на баба Костенурка.
Който има тежки рани
и кожухчета съдрани,
идва тук да търси лек –
зиме, лете, в мраз и пек...

– Кой пристига в ранен час?
– Костенурке, идвам аз! –
шепне Зайо дългоуши,
плахо гледа, дълго души.
– Зайо-Байо, добър ден!
Що ще искаш ти от мен?
– Костенурке услужлива,
моля ти се, лек ми дай!
Сърчицето ми се свива,
щом дочуя кучи лай.
– Имам билки, ще ти дам,
но от кучетата зли,
Зайо, ти пази се сам!
Ето във котлето ври
цвят от дивата глогина.
Със черупка отмери!

Пийна Зайо и отмина...
По пътеката извита
идва Меца с шал увита,
охка, пъшка, разпъхтяна:
– Оле, боже! Що ми стана?
Костенурке, отвори!
Страшна треска ме гори.
Костенурката попита:
– Имам билка лековита
и медец от медна пита,
Мецо, от кое да дам?
– Дай медеца да изям!
И Мецана взе буркана –
вътре нищо не остана...